

Unga muslimer och humor som norm

Pia Karlsson Minganti

Finns det muslimer med skrattrynkor? Den frågan uppfattade journalisten Staffan Heimersson vara relevant som rubrik för en krönika i *Aftonbladet* (2006). Den transnationella konflikten kring de så kallade Muhammedkarikatyrerna hade brutit ut. Många tolkade teckningarna, publicerade av danska *Jyllands-Posten*, som ett uttryck för hädelse och anti-muslimsk mobilisering (se t.ex. Hervik 2012). Publiceringen gav starka återverkningar runt om i världen med våldsamma demonstrationer och bojkotter av danska varor. Mot bakgrund av detta försökte Heimersson erinra sig muslimer med känsla för humor utan att lyckas, förutom i ett fall: Salman Rushdie och hans roman *Satansverserna*. Liksom karikatyrerna framstod romanen som en representation av västerländskt inspirerad vidsynthet i kontrast till islamiskt gravallvar såsom det hade kommit till uttryck i iraniske Ayatollah Khomeinis respons – en dödsbringande *fatwa*.

Heimerssons krönika utgör ett lokalt svenskt exempel på en idag globalt spridd föreställning om muslimers brist på humor. I den här artikeln¹³ kommer jag att belysa hur denna föreställning förmedlas i olika former och forum, särskilt på internet, och får konsekvenser för svenska muslimers möjligheter att uppleva sig som fullvärdiga medborgare. Jag undersöker hur humor fungerar som norm för tillhörighet samtidigt som ett muslimskt humorlöst subjekt konstrueras som den svenska/västerländska/vita

---

¹³ Studien har genomförts med stöd av Vetenskapsrådet (2009-1345).

identitetens normerande utsida. I fokus står unga svenskar med muslimsk anknytning och deras bruk av komik som strategi mot sådan stigmatisering. Det övergripande syftet är att undersöka hur humor och komik används för att etablera samt utmana maktordningar i det svenska samhället.

Studien ansluter till kulturforskning som förmedlar kunskap om hur humor tillämpas för att skilja ut människor och skydda hierarkier, men även för att utöva motstånd och uppnå förändring (Engman 1999; Hertzberg Johnsen 1996; Hübinette och Tigervall 2012; Palménfelt och Ronström 2001; Pripp och Öhlander 2008; Swahn 1986; Zackariasson 2012). Artikeln bidrar till forskningsfältet genom att belysa humorns normativa karaktär med kapacitet att förfrämliga ”muslimen” som humorlöst subjekt. Artikeln bidrar också genom att relatera kulturvetenskaplig humorforskning till Sara Ahmeds (2010a, 2010b) teoretiserande kring hur förmågan att förknippas med glädje har blivit till en samtida västerländsk plikt och hur denna kapacitet endast tillerkänns somliga figurer medan andra konstrueras som destruktiva och oacceptabla *killjoys* – glädjedödare.

I det inledande avsnittet belyses den virala spridningen av idén om det humorbefriade muslimska subjektet. Framställningen baseras på kvalitativ diskurs- och bildanalys av representationer av detta enskilda subjekt, framvaskade genom google-sökningar på nyckelorden ”muslim” och ”humor” (även på engelska och i olika grammatiska former). Med stöd i Sara Ahmeds intersektionella teoribygge uppmärksammas i avsnitt två det humorlösa muslimska subjektets könade karaktär och konstruktionen av inte bara manliga utan också kvinnliga muslimska glädjedödare samt deras relation till andra normbrytande figurer. Avsnitt tre fokuserar komiker med muslimsk anknytning som har uttalat en vilja att motverka stigmatisering med hjälp av humor. Källmaterialet består här av pressmaterial och webbfilmer. Avsnitt fyra tar utgångspunkt i intervju- och observationsmaterial för att belysa hur humor bejakas som didaktisk och normaliserande strategi bland medlemmar i riksorganisationen Sveriges Unga Muslimer. Avsnittet uppmärksammar även bekräftelser av humor som islamiskt accepterat inslag i vidare populärkulturella och kommersiella sammanhang. Femte avsnittet problematiserar humor som ett omstritt fält bland olika muslimska aktörer och diskuterar det problematiska med att avstå ”seku-lär” humor när den upphöjs till norm för integration och tillhörighet.

Islamic Rage Boy

Internetsökning på nyckelorden muslim och humor ger mängder av träffar förknippade med termen lättkränkt och två synnerliga skäl till varför muslimer inte kan antas ha humor: 1) bristande intellektuell kapacitet och 2) religiös fanatism. Så hävdas till exempel på internetforumet Flashback Forum att ”muslimer indoktrineras att bli humorlösa, vidskepliga spån som endast kan förtrycka, förstöra och förnedra”,¹⁴ och på flera hemsidor, bland annat på sverigedemokraten Kent Ekeroths blogg, hävdas att muslimers exceptionella lättkränkthet nu är vetenskapligt bevisad.¹⁵ Min bedömning är att de här argumenten om muslimers oförmåga till humor är fotade i en diskurs som beskriver islam som inkompatibel med västerländska samhällen. Denna diskurs har teoretiserats med hjälp av varierande begrepp, t ex ”islamofobi” (en form av främlingsfientlighet som uttrycker ogrundad rädsla för islam, se Runnymede Trust 1997; Gardell 2010) och ”orientalism” (en kolonial konstruktion av den så kallade muslimska världen som västs negativa spegelbild, se Said 1978; Berg 1998). Men idén om muslimers inneboende oförmåga till humor bör också förstås som ett utslag av ”anti-muslimsk rasism” vilken, vare sig den grundar sig i rasbiologisk eller kulturalistisk diskurs, konstruerar muslimer som essentiellt väsensskilda från majoriteten medborgare (Stokke 2012: 25-29; Pfohman och Feteke 2013).

Aktörer som sprider bilden av det humorbefriade muslimska subjektet på internet åberopar ofta referenser till förmodat islamiska källor som belägg för sina påståenden. Ett av de mest frekvent framförda citaten som bevis på glädjelös islamisk fanatism är ett yttrande av just ovan nämnde Ayatollah Khomeini:

---

¹⁴ Inlägg av pseudonymen SummaSummarum postat 2010-12-15 på <https://www.flashback.org/t1391170> [2014-07-04].

¹⁵ Se t.ex. inlägg postat 2011-01-12 på <http://kentekeroth.se/2011/01/12/folk-fran-mellanostern-ar-cirka-20-ggr-mer-lattkrankta-an-danskar/> [2013-07-11]. Påståendet att det finns vetenskapliga belägg för muslimers lättkränkthet härrörs till en internationell jämförande studie av gelotofobi (rädsla för att bli utskrattad) (Proyer 2009). Studien gavs uppmärksamhet på anti-muslimska hemsidor via ett inlägg av en dansk psykolog engagerad i anti-muslimsk polemik, Nicolai Sennels, postat 2011-01-13 på <http://gatesofvienna.blogspot.it/2011/01/was-muhammad-gelotophobe.html> [2014-07-04].

UNGA MUSLIMER OCH HUMOR SOM NORM

Allah did not create man so that he could have fun. The aim of creation was for mankind to be put to the test through hardship and prayer. An Islamic regime must be serious in every field. There are no jokes in Islam. There is no humor in Islam. There is no fun in Islam. There can be no fun and joy in whatever is serious.¹⁶

Citatet härrör från en radiosändning 1979, året då den iranska revolutionen medförde teokratisk diktatur och accentuerade motsättningar med Väst. Den skäggige revolutionsledaren Khomeini kom att ge ansikte åt västerländsk fruktan för politisk islam och åt diskursen om en kamp mellan muslimsk och västerländsk civilisation (Said 2001). Nära tre decennier senare, 2007, skapades i västerländsk media en annan skäggig ikon för den snarstuckne muslimske fundamentalisten: *Islamic Rage Boy*. Figuren bygger på en verklig människa, en ung man vid namn Shakeel Bhat från Kashmir, som vid den här tiden ofta deltog i olika demonstrationståg och fångades på bild av nyhetsfotografer. Bhats förkroppsligande av ”islamisk vrede” i kombination med anledningen till hans protester (bl a de danska Muhammed-karikatyterna) gav hans vrålande ansikte och knutna näve stort genomslag i internationell press.

Den ikoniska bilden av Bhat användes först i diverse mediereportage, men efter en kritiskt granskande artikel innehållande en intervju med honom själv i *Daily Mail* (French 2007) minskade den stereotypa exploateringen av denna enskilda individ i nyhetsskildringar från vitt skilda sammanhang. I artikeln tilläts han uppge sitt namn och berätta om sina personliga motiv att knyta näven, vilket försvarade för konventionell media att använda honom som samlande symbol för ”muslimernas vrede”. Istället började bilden spridas som parodi på internet, dels marknadsförd som emblem på olika populärkulturella artefakter, såsom muggar, klistermärker, t-tröjor och kalsonger,¹⁷ dels i form av digitala montage.¹⁸ Montagen

---

¹⁶ Se text Wikipedias rubrik ”Political thought and legacy of Ruhollah Khomeini” med referens till en radiosändning i Qom 20 augusti 1979, http://en.wikipedia.org/wiki/Political_thought_and_legacy_of_Ruhollah_Khomeini [2014-07-04].

¹⁷ Se text internetföretaget CafePress, http://www.cafepress.co.uk/mf/23581185/islamic-rage-boy_baseball-jersey?productId=188521875 [2014-07-04].

¹⁸ Se text hemsidorna Youtube, The Nose on Your Face och Know your Meme.

Islamic Rage Boy, en "glädjedödare" lanserad som internetmem. Originalfotot för denna manipulation är taget av Rafiq Maqbool (AP Photo).

handlar om skämtbilder producerade av individuella datoranvändare, som bildbehandlar fotografier och videoklipp och ger dem omfattande (viral) spridning i den form som har kommit att kallas internetmem (Börzsei 2013).¹⁹ Somliga alster framstår inte som direkt politiskt och fientligt laddade, men anspelar på ett delat kulturarv där *Islamic Rage Boys* närvaro framstår som absurd, till exempel i ett kollage där hans ansikte får ersätta det ursprungliga i Edvard Munchs *Skriet*. Ofta handlar det dock om explicit förnedrande sammansättningar av Baths ansikte med blodiga, animala eller sexualiserade kroppar.

I sin bok *Framing Muslims* (2011) undersöker Peter Morey och Amina Yaqin beskrivningar av muslimer efter 11 september-attackerna 2001. Studien inkluderar fenomenet *Islamic Rage Boy*, som analyseras utifrån en förståelse av stereotypin som fetisch. När den västerländska identiteten förutsätts vara överlägsen och okränkbar, men samtidigt upplevs som mycket sårbar, fungerar *Islamic Rage Boy* som ett fetischobjekt som normaliserar ångesten. Han förkroppsligar den Andres överdrivna men samtidigt igenkännbara och därmed kontrollerbara "annorlundahet".

It is necessary to have his [Islamic Rage Boy's] face – glued on top of various parodic deformations – constantly before you, both to remind you of what you are not and to allow identification with others like you who can indulge their own contumely by adding comments on websites or, like

¹⁹ Termen internetmem (eng. Internet meme) bygger på evolutionsbiologen Richard Dawkins mem-begrepp och forskningsriktningen memetik (Dawkins 1976; Blehr 2010).

dutiful consumers, purchasing the merchandise on which the Difference is emblazoned (Morey och Yakin 2011: 25-26).

Det omfattande utbytet av bilder av *Islamic Rage Boy* frammanar känslor av att vara i kontroll och i gemenskap. Det formar ett ”vi” som förstår sig på den inbegripna humorn, ett vi som vet att leva ett gott liv, som skrattar gott. ”Vi” har en plats vid bordet, för att uttrycka det med Sara Ahmed i *The Promise of Happiness* (2010a). Vi delar en särskild form av solidaritet – vi skrattar åt rätt sak, vid rätt tillfälle. Sedan finns det Andra, som inte har en plats vid bordet. Ahmed betecknar dem som ”dissidenter” efter latinets *dis* (åsidido) och *sedere* (att sitta) (Ahmed 2010b: 1). *Islamic Rage Boy* är åsidosatt. Han kan inte beredas plats vid bordet eftersom han skulle sitta i vägen för dess särskilda solidaritet. Han åsidosätts på grundval av sin förmodade oförmåga till humor, men också för att han oroväckande nog kan förstås som en dissident som frivilligt, i protest, distanserar sig från gemenskapen. Han skapar dålig stämning, men ger samtidigt upphov till komik. Han är en *killjoy* – glädjedödare – omöjlig att skratta *med*, bara *åt*.

Kvinnliga glädjedödare – offret och aktivisten

Sara Ahmed erbjuder ett teoretiskt ramverk för att analysera föreställningar om *happiness* (lycka, glädje) och det goda livet. Hon visar på konstruktionen av vissa bestämda objekt som förkroppsligar lycka, till exempel heterosexuell intimitet och nationell homogenitet. Objekten indikerar det liv vi bör eftersträva att leva; de lovar lycka. På så vis förknippas glädje med tillägnet av normen medan missnöje representerar avvikelse. Somliga individer och grupper beskrivs som avvikande därför att de redan på förhand förstås som olyckliga eller som sökande efter lycka i oväntade objekt. Ahmed lyfter fram ett antal sådana glädjedödande figurer, bland annat feministen som kan lägga sordin på stämningen ”simply by not finding the objects that promise happiness to be quite so promising” (Ahmed 2010a: 65). Tillsammans med den förment ”olyckliga queera personen” och den ”arga svarta kvinnan” tycks feministen och *Islamic Rage Boy* fjärma sig från ”normala” lyckolöften och därmed själva utgöra källor till förstämning.

Jag riktar nu sökarljuset mot en kategori som har kommit att stå i fokus för mycket av min forskning, nämligen ”muslimska kvinnor” (se t ex Karlsson Minganti 2007, 2011). Denna kategori aktiverar åtminstone två glädjedödande figurer. Den första är den *beslöjade muslimska kvinnan*, som tenderar att uppfattas som ett *passivt offer* för muslimskt patriarkalt förtryck. Stereotypen har koloniala rötter och reproduceras idag i sammanhang som befäster dikotomier mellan oss/dem, kristna/muslim, västerlänningar/de Andra, utveckling/bakåtsträvan. Fängslad bakom burkans galler har ”hon” kommit att motivera ”det globala kriget mot terrorismen” samt utgöra en central komponent i den diskurs om västerländsk jämställdhet som används av invandrar- och muslimfientliga krafter i Europa (Ahmed 2004a: 132-34; Abu-Lughod 2013). Ett aktuellt exempel är Sverigedemokraternas tal om ”svensk jämställdhet”, i vilket muslimska män utdefinieras som könsförtryckande och muslimska kvinnor som kuvade medproducenter av könsförtryck (Hübinette och Lundström 2011). Sara Ahmed beskriver hur den beslöjade muslimska kvinnan utmanar värderingar om ”frihet” som uppfattas vara grundläggande för västerländska nationer. Genom att fortsätta täcka sig tillåter hon sig förhindras av främmande kulturella och religiösa normer, och förhindrar därmed nationen från att uppfylla sitt löfte om frihet (till t ex humor) (Ahmed 2010a: 133-138).²⁰

I denna kulturella och politiska kontext väcker den *beslöjade muslimska kvinnan* inga förväntningar på vare sig ömsesidiga skratt eller tillerkännande av humor. Detsamma gäller för mitt andra exempel på en glädjedödande muslimsk kvinnogestalt. Det är en *islamiskt orienterad aktivist* som i likhet med den vita feministiska kverulanten protesterar mot förtryck och vägrar att utgöra ett sexualiserat begärsobjekt.

Till skillnad från det passiva offret är den islamiska aktivisten just aktiv. Hon organiserar sig och är kritiskt reflekterande. Men hennes kritik riktas inte oavkortat mot patriarkalt förtryck, utan även mot västerländskt förtryck av muslimer. Hennes protest dödar även ”vita feministers” glädje när

---

20 Etnologen Kristina Gustafsson introducerade det binära begreppsparat oförhindrade och förhindrade subjekt i sin forskning om representationer av muslimer i Sverige (2004: 116). Fler etnologer/antropologer har sedan tillämpat dikotomin in sina analyser (Ambjörnsson 2004: 288-91; Runfors 2006: 127ff; Karlsson Minganti 2007: 92ff; Bäckman 2009: 172, 211ff).

hon nagelfar satsningar på kvinnors rättigheter som (medvetet eller omedvetet) vidmakthåller koloniala och rasistiska strukturer (Ahmed 2010a: 67). Gemensamt för de båda kvinnliga muslimska glädjedödarna – den kuvade och aktivisten – är deras förmenta oförmåga/ovilja att anta erbjudandet om befrielse från olycka. Med Ahmeds teoretiska perspektiv bör de, för att inte bli uppfattade som glädjedödare, ta den icke-muslimska utsträckta handen och bryta sig loss från sina familjer, islam och *Islamic Rage Boy*.

Krossa fördomar med komik

Under valrörelsen 2010 kunde en bredare svensk publik stifta bekantskap med en rollfigur kallad ”syster Khadidje”, som täckt i sjal och lång svart dräkt uppenbarligen inte hade lämnat islam. Tvärtom indikerade hennes klädsel och titeln ”syster” att hon identifierade sig med samtida islamisk väckelse och trenden att kalla sig ”bröder och systrar i islam” (Karlsson Minganti 2007). Khadidje är en av flera fiktiva figurer skapade och iscensatta av videobloggaren (och sedermera programledaren) Gina Dirawi. Hennes framgångar på internet uppmärksammades av Sveriges Television (SVT), som engagerade henne som bloggare under valrörelsen 2010 i syfte att med komikens hjälp utmana fördomar och

Humoristisk representation av en kvinnlig muslimsk ”glädjedödare”. Ursprungligen publicerat 6 april 2007 i en blogg av konstnären Diana Jabi *Journal of an axis of evil citizen* http://thoughts-journal.blogspot.it/2007/04/islamic-syria_06.html [2014-07-22]. Konstnär: Diana Jabi.

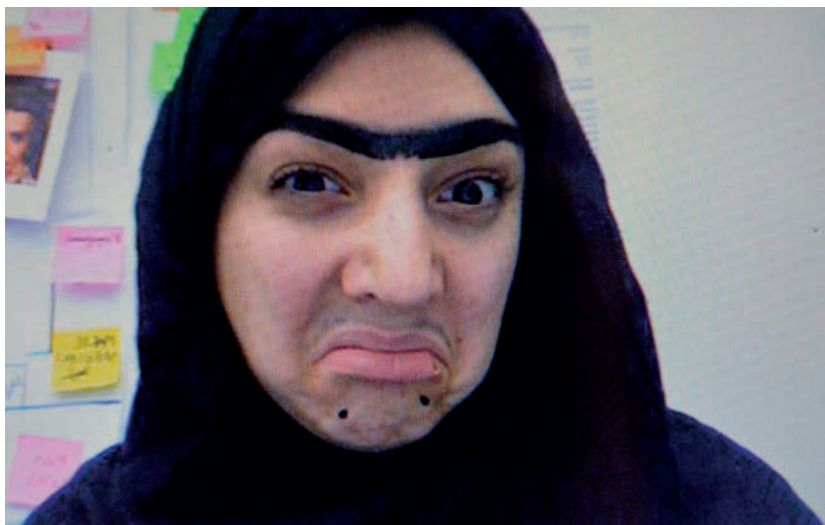
locka ungdomar från olika bakgrunder att delta i valet. Därmed kan sägas att SVT och Dirawi tog fasta på humorns potential att skapa tillhörighet och motverka utanförskap.

Dirawi är född i en palestinsk familj i Sundsvall där hennes farfar var verksam som imam. Hon beskriver sig själv som troende och praktiserande muslim (Dirawi i Hagen 2011) och vittnar om en vilja att motstå stereotypa beskrivningar av muslimer med hjälp av komik:

Jag kommer ihåg när jag började blogga. Jag var otroligt öppen med min religion. Jag ville visa en annan sida, visa att man kan vara "en normal tjej" och trots det vara religiös (Dirawi 2012).

Det finns många som säger att de helt förändrat sin syn på hur muslimer är. Förut trodde de inte att muslimer kunde skämta och vara som vem som helst (Dirawi i Hagen 2011).

Fler unga inom den svenska komikereliten har på senare år gett uttryck åt egna erfarenheter av att positioneras som "muslim" och förknippas med negativt laddade fenomen såsom humorlöshet, terrorism och kvinnovåld.

Gina Dirawis rollfigur Syster Khadidje.

Några exempel är Nour El-Refai, Soran Ismail, Sina Samadi, Fredrik Ed-dari och Özz Nüjen. Den senare berättar att han är trött på frågor om varför ”alla” muslimer är arga och inte har någon humor, och lika trött på muslimska företrädare som hävdar att ”alla” muslimer kränks av vissa sorters bilder:

Jag driver själv med våra fördomar och försöker på mitt sätt, genom komiken, slå hål på myter eller vedertagna sanningar. Men skillnaden är att jag skämtar med glimten i ögat och hjärtat i halsgropen. Jag skämtar om mig själv, min tillvaro och mina tillkortakommanden för att sedan kunna skämta och driva med makten och härligheten. Så varför får jag frågor om muslimska extremister? Varför skulle jag vara expert på det? (Nüjen 2008).

Till skillnad från Özz Nüjen och andra komiker som i sin verksamhet parodierar rasistiska och sexistiska stereotyper, låter Gina Dirawi sin ”syster Khadidje” ha en uttrycklig relation till islam. När hon i sin rolltolkning ställer en islamiskt orienterad kvinna i centrum är det heller inte vilket hunsat offer som helst utan ett subjekt med skinn på näsan. Syster Khadidjes uppenbarelse delar drag med andra glädjedödare beskrivna ovan, som står för sina åsikter och utmanar normer. Medan *Islamic Rage Boy* utgör en nidbild, ett objekt som en begränsad publik är inbjuden att skratta åt, formar Dirawi sin Khadidje till ett subjekt som en diversifierad publik kan skratta *med*.

Khadidjes svar på tilltalet ”muslimsk glädjedödare” sker på oväntade sätt, som visserligen anspelar på fördomar, men också laddar om begreppen. Khadidje tillåts förkroppsliga en rad klichéer om muslimska kvinnor: hon är dogmatisk och avfärdar allt hon inte gillar som varande *haram* (förbjudet enligt islam); hon är extremt fertil och förtrycks av sin man samtidigt som hon förtrycker sina barn (slår och gifter bort dem). Men på samma gång som Khadidje förkroppsligar klichéer omfattar hon även oväntade och motstridiga sidor: hon är kompis med smygrasisten Bettan, dansar salsa och beskriver sig själv som både ”hemmafru och celebrity (sic)” (Dirawi 2010). Dirawis humor baseras på att hon tillerkänner Khadidje subjektivitet och komplexitet. Hon överskrider ålagda gränser och visar att identitet är mer än summan av förväntade roller (Andersson Biró 2012: 23).

Komiker som verkar utifrån en marginell position, såsom Dirawi och Nüjen, kan dra fördel av att både ha kännedom om dominant diskurser och möjlighet att förhålla sig distanserat till dem. Stigmat förvandlas till en kritisk lins (Gilbert 2004: 3). För många av dem som identifieras/identifierar sig som muslimer framstår humorn både som ett verktyg för att bryta fördomar och som en möjlig väg att nå erkännande som vilka ”normala” glada och roliga medborgare som helst.

Komik i islamisk praktik

Bland unga människor med muslimsk anknytning i dagens Sverige finns flera som söker sig till muslimska ungdomsföreningar. Den största nationella paraplyorganisationen är Sveriges Unga Muslimer (SUM), som grundades 1991 och i dagsläget beräknas omfatta 2 800 medlemmar och drygt fyrtio lokalföreningar över hela landet (SUM 2014). SUM domineras av sunni-islam, men även unga med annan inriktning är välkomna. Som organisationens namn antyder verkar aktivisterna i medvetenhet om att medlemmarna grundar sina erfarenheter i det samtida Sverige. En viktig identitetspolitisk insats är lanserandet av en svensk muslimsk subjektposition; ungdomarna önskar bli erkända som fullvärdiga svenska medborgare med islamisk tro.

Under fältarbeten bland medlemmar i SUM²¹ har jag samtalat med, intervjuat och observerat unga kvinnor som, liksom Dirawi, uttrycker motstånd mot den stereotypa bilden av muslimska kvinnor som antingen passiva offer eller argisinta aktivister – i båda fallen förknippade med humorlöshet. Ett sätt på vilket de utövar motstånd mot stereotypin om muslimska glädjedödare är att iscensätta ”tjejen med *hijab*” i oväntade situationer och beteenden: storskrattande, ful i mun, sprallig, grimaserande, talande svenska, studerande, kampsportande, bilkörande. ”Jag gillar att chocka folk”, som Noor uttrycker det (Karlsson Minganti 2007: 236). En sned blick möts med ett leende och ett skrämt barn med ett skämt: ”Du kan få dra i min sjal. Den är speciell – åker aldrig av!” ”Varför har du den?”

---

²¹ Fältarbetena har skett under åren 1998 till 2002 med uppföljning från 2009 till dags dato (se t ex Karlsson Minganti 2007, 2011).

”För att jag är en galen häxa, buh!” Noor minns hur den lille pojken tjöt av skratt och hur hon kände att hon gjort något bra av situationen – till gagn för pojken, sig själv, muslimska kollektiv och rentav samhället i stort.

Liksom Dirawi talar Noor och de andra studerade kvinnorna om att de gestaltar sig själva som humoristiska i avsikt att visa att muslimsk tro och identitet kan vara kompatibel med tillhörighet i en modern demokrati. Denna normaliseringsprocess sker i en kontext där muslimer stereotypiseras som hämmade av familj, kultur, religion eller dna, vilket leder till att muslimer och andra som värnar deras rättigheter nödgas bevisa att de ”faktiskt” lever upp till gängse ideal för subjektivitet och agens (Bracke och Fadil 2012) – och något så till synes trivialt som humor. Det är en tung uppgift som har konsekvenser för en ungdomsorganisation som SUM, som har valt att strategiskt göra bruk av humor både i relation till aktörer i storsamhället och till medlemmarna internt.

I egenskap av ungdomsorganisation har SUM som viktig målsättning att skapa en attraktiv miljö för sina medlemmar. Skratt och humor brukas internt som ett sammanhållande kitt. Under träffar, kurser, konferenser och läger ges utrymme att vara sprallig, men ständigt med känsla för vad som är förenligt med islamisk god ton. Det är alltid angeläget att tolka och upprätthålla gränsen mellan *halal* (tillåtet) och *haram* (otillåtet). Som ett led i muslimers orientering mot ett gudfruktigt liv i kombination med humor sprids begreppet *halal-fun* (*halal-kul*) i olika former (Herding 2013). Det saluförs på liknande sätt som *Islamic Rage Boy*-artefakter, med den väsentliga skillnaden att muslimska producenter själva har tagit makten över alstren. Det kan röra sig om gatusmart mode med tryckta slogans, såsom *Keep smiling – it's Sunnah* (referensen till Sunnah, det vill säga normerande berättelser om profeten Muhammeds uttalanden och handlingar, bekräftar att det är i sin ordning att avfyra ett leende). Ett annat exempel är ordet *Juma* (fredagsbön) tryckt på fritidskläder i en stil som påminner om märket Puma. *Hijab*-tjejer framställs som gulliga seriefigurer på accessoarer – en motbild till hunsade offer eller svartklädda rebeller.

På SUMs nationella konferens 2011 bekräftade organisatörerna att humor faller inom islams ramar. De hade bjudit in ståuppkomikern Mohammed ”Mo” Amer från Houston, Texas. På sin hemsida presenterar han sig som den förste arab-amerikanske flyktingkomikern som uppträtt för

Produkter marknadsförda av företaget Styleislam©.

USA:s utlandstrupper, med showen *Allah Made Me Funny: The Official Muslim Comedy Tour*.²² Året efter, under SUM-konferensen 2012, bjöds deltagarna på ”en mix av skratt och allvar” av den islamiskt lärde Kamal El Mekki, även han från USA. Han tackades sedan på konferensbloggen för sin ”lärdom och humor”. Under mina fältarbeten bland medlemmar i SUMs italienska motsvarighet, *Giovani Musulmani d’Italia* (GMI), har jag fått tips om ytterligare en amerikansk förebild, nämligen Ali Ardekani och hans rollfigur Baba Ali.²³ Hans komik inkluderar parodier på de internet-imamer som numera står till tjänst med rådgivning online. Han parodierar även den äldre generation muslimska män som dominerar många islamiska organisationer och kritiserar för att exkludera både kvinnor och ungdomar. Som dessa exempel visar kan unga utövande muslimers komik på detta sätt adressera intern kritik mot islamiska ledarskikt och samtidigt signalera förmåga till ironisk självreflektion och normalitet inför vidare publik.

²² Mohammed ”Mo” Amers hemsida <http://www.mohammedamer.com/bio> [2014-07-04]. För mer läsning om komikergruppen ”Allah Made Me Funny” se Michael 2013.

²³ Ummah Film <http://ummahfilms.blogspot.se> [2014-07-01].

Unhappy archives och möjligheten att avstå humor

Det pågår alltså en trend bland muslimer i Väst att med humorns hjälp bryta stereotypin om muslimsk humorlöshet och dess länk till de globala "skräckekonomier" (Ahmed 2004b: 128) som legitimerar exkludering, diskriminering och våld mot muslimer. Trenden förtydligar att muslimer kan förknippas med ett gott liv och skämtlynne, till exempel uttryckt genom gatusmart mode med islamiska slogans, webbfilmer eller ståuppshower inför levande publik. Trenden innefattar också alster som understryker existensen av muslimska humortraditioner. I Sverige presenterar skribenten Muhammed Omar (2007) islams svar på Bellman: Mulla Nasruddin. I Italien publiceras en bok med titeln "Månskärans leende", som gör läsaren bekant med arabisk humor och satir (Branca et al. 2011). Nordamerikanska teveserierna *All-American Muslim* och *Little Mosque on the Prairie* gör internationell succé med komiska gestaltningar av individuella muslimer, muslimska familjer och församlingar.

Humor som strategi *mot* fördomar och *för* normalisering av muslimer har fått genomslag utanför islamiska kretsar. Svenska statliga institutioner bekräftar humoristiska uttryck som en sund metod i dialog- och samverkansprojekt. Ett exempel är det evenemang som arrangerades på Borlänge bibliotek (29 januari 2013) inom ramarna för ett projekt kallat "Dialog och samverkan" finansierat av Europeiska integrationsfonden och Borlänge kommun.²⁴ Med ståuppkomikern Soran Ismail som dragplåster hoppades arrangörerna "visa att den svenska kulturen är förenlig med islam" och "lägga grunden för en positiv gemenskap för muslimska och icke-muslimska ungdomar i Borlänge". Liksom i fallet där SVT engagerade Gina Dirawi som bloggare satsades här på komik som ett sätt att skapa tillhörighet.

Men också satsningar som syftar till att motverka segregation omfattar skillnadsskapande och exkluderande processer. Det är alltså angeläget att blottlägga hur dialogprojekt kan bli verktyg för bredare "civiliserande"

---

²⁴ Borlänge kommun http://borlange.se/templates/BlgNewsPage____71822.aspx [2014-07-01].

insatser där humor används som styrningsstrategi i formandet av ett godtagbart muslimskt subjekt. Faktum är att ett centralt motiv bakom danska *Jyllands-Postens* publicering av Muhammed-karikatyerna var deras tänkta funktion som skydd mot islamisk radikaliserings. Freds- och konfliktforskaren Diana Andersson Biró (2012) beskriver hur ansvariga på *Jyllands-Posten*, och andra aktörer som uttalade sig om karikatyerna, bidrog till att skapa en diskurs om bilderna som ett uttryck för hälsosam sekulär humor och pedagogiskt verktyg för muslimers integration. Karikatyerna förväntades göra klart för muslimer att skämt om religiösa fenomen ingår som en central komponent i det inhemska kulturarvet och den moderna demokratin. Hånfull humor framhölls som ett sätt att blottlägga det absurda i islamiska religiösa föreställningar och att trigga muslimer till självreflexion och förändring (Andersson Biró 2012: 9-11; se även Asad et al. 2009; Hansen 2011).

Vad händer då när (sekulär) humor framhävs som norm för tillhörighet och någon som definieras/definierar sig som muslim inte samtycker? Även muslimer som tillbakavisar stereotypen om det humorlösa muslimska subjektet kan ha synpunkter på när och hur komik ska brukas. Så formulerar till exempel den salafistiskt orienterade och internetbaserade resursen för svenska muslimer *Darulhadith.com* följande fråga: "Är det en korrekt metod att kalla till islam via roliga föreläsningar så att ungdomarna kan ta till sig och tycka om kallet och den raka vägen?"²⁵ Svaret söks hos den saudiarabiska auktoriteten Salih bin Fawzan al-Fawzan som svarar att: "Religiösa frågor ska inte blandas med dessa faktorer. De religiösa frågorna är allvarliga, bestämda och klagörande. De skall inte blandas med komedier och underhållning." Finns det utrymme för en sådan hållning i det samtida Sverige?

Frågan aktualiserar kritisk forskning kring konstruktionen av "goda" respektive "dåliga" muslimer i Väst. Begreppsparet introducerades av Mahmood Mamdani (2004) för att granska ett antagande, som har befasts genom diskursen om "kriget mot terrorismen" efter 11 september 2001,

---

25 Webbfilm upplagd av den salafistiskt orienterade webbresursen för svenska muslimer *Darulhadith.com* 2012-02-04 på http://www.youtube.com/watch?v=Q__q-wPAAxg [2014-07-04].

nämligen att det finns ”goda” muslimer (sekulära och västvänliga) som är redo att distansera sig från ”dåliga” muslimer (fanatiska och anti-moderna). Dikotomin ger erkännande till ”goda” muslimer som lever upp till ”hälsosam sekulär” humor, såsom Gina Dirawi, Soran Ismail och Mo Amer. Men det sker på bekostnad av deras konstitutiva utsida, det vill säga förmenta glädjedödare såsom al-Fawzan och hans efterföljare eller Islamic Rage Boy, som istället riskerar repressalier i form av allt från indragna organisationsbidrag till ”krig mot terrorism”.

Al-Fawzans påbud om allvar uttrycks inom ett fält där olika muslimska aktörer strider om religionens relation till humor, en spänning som är väldokumenterad även inom andra traditioner, såsom kristendom och judendom (se t ex Morreall 1999). Men al-Fawzans yttranden ska också förstås i relation till den västerländska tanke- och maktstruktur som producerar underordnade, eller till och med diskvalificerade, muslimska subjekt på basis av tillskriven humörlöshet. Sara Ahmed bidrar till analysen av denna diskriminerande andrafieringsprocess genom uppmaningen att lyssna till ”glädjedödare” och deras *unhappy archives* (Ahmed 2010a: 12-20), det vill säga historier som är bortönskade för att de strider mot dominerande normer. När en feminist öppnar munnen och folk börjar himla med ögonen, när en muslim kommer in i rummet och stämningen blir tryckt, är deras kroppar påminnelser om historier som är bortönskade. Ahmed vill få oss att inse det omöjliga i att lämna dessa berättelser om diskriminering bakom oss. Erfarenheter av sexism eller anti-muslimsk mobilisering försvinner inte för att människor anpassar sig till någon lyckonorm (exempelvis associerad med sekulär humor). Erfarenheterna av missförhållanden är inte bara ”deras” utan även ”våra”. Hon uppmanar alltså läsaren att låta förmenta glädjedödares berättelser komma till uttryck, så att deras kopplingar till dominerande normer blir belysta och nya förhållningssätt möjliga (Ahmed 2010a: 17, 20).

Slutord

I denna artikel har jag visat på en trend bland muslimer i Väst att själva göra bruk av humor i syfte att motstå en förhärskande stereotyp om muslimsk humörlöshet. Trenden innefattar både sekulärt och islamiskt inrik-

tade aktörer som producerar och tillägnar sig komik i form av till exempel modeartiklar, webbfilmer och ståuppshower.

Samtidigt har jag belyst humor som en omstridd praktik. Striden står kring dess effekter: Bidrar humor till att underminera eller reproducera negativa representationer? Driver komiker med muslimer eller stereotyper om muslimer? Striden står också kring humor som norm: Måste människor i dagens Sverige, som definieras/definierar sig som muslimer, leva upp till en viss form av sekulär humor för att uppfattas som acceptabla medborgare? Bidrar statliga satsningar på muslimsk komik till integration eller till normativ styrning av en minoritet?²⁶

Med stöd i Sara Ahmeds teoretiserande har jag borrhärd vidare i komiken som subversiv kraft och belyst hur humor kan bli en norm som bidrar till att konstruera muslimer som avvikare, rentav dissidenter. Utifrån detta perspektiv framtonar en bild av exkludering med konsekvenser för såväl formellt som substantiellt medborgarskap. Ahmeds teori bygge kring normativ glädje (och som jag visat i denna artikel – humor) begripliggör länkar mellan postkoloniala minnen och samtida andrafieringsprocesser. Jag har tagit fasta på hennes uppmaning att dekonstruera normer och lyssna till varierande berättelser, och därmed också visat på att hennes teori är lämplig att kombinera med kvalitativa metoder med täta byten av perspektiv och materialkategorier. Här finns potential för humorforskningens fortsatta utveckling som instrument i studiet av maktordningars vidmakthållande, förändringar och konsekvenser.

---

²⁶ Detta spänningsförhållande tydliggjordes av en webbfilm rubricerad "Pharrell – Happy British Muslims!", som blev en viral succé på internet i slutfasen av mitt arbete. Videon är producerad av en grupp brittiska muslimer kallad "Honesty Policy", som vill ompröva religiösa uttryck i sammanhang utanför sedvanliga moskéförsamlingar: <http://www.honestypolicy.co.uk/> [2014-07-04]. I videon ses muslimska män och kvinnor i olika åldrar och klädstilar dansa och sjunga med till musikern Pharrell Williams låt "Happy". Förutom positiv respons inkluderar reaktionerna på filmen somliga muslimska aktörers kritik av vad de uppfattar som ytlig glädje baserad på ogudaktig och kommersiell musik, dans och klädsel. Andra postkolonialt orienterade debattörer kritiserar videon som ett uttryck för muslimers internalisering av den orientalistiska konstruktionen av ett humorlöst muslimskt subjekt; att iscensätta kapacitet att dra på smilbanden tolkas som att underkasta sig stereotypen.

Källor

Material i författarens ägo

Fältanteckningar och inspelade intervjuer med unga muslimska aktivister under åren 1998 till 2002 samt från 2009 till dags dato.

Hemsidor och bloggar (inklusive webbfilmer)

Ana Ginas valblogg <http://www.anagina-valet.se/>

Borlänge kommun <http://borlange.se>

CafePress <http://www.cafepress.co.uk/>

Darulhadith.com <http://www.darulhadith.com/v2/>

Flashback Forum <https://www.flashback.org/>

Mo Amer <http://www.mohammedamer.com/>

Gina Dirawi <http://ginadirawi.se>

Gates of Vienna <http://gatesofvienna.net/>

Honesty Policy <http://www.honestypolicy.co.uk/>

Journal of an Axis of Evil Citizen http://thoughts-journal.blogspot.it/2007/04/islamic-syria_06.html

Kent Ekeroth blogg <http://kentekeroth.se>

Know your Meme <http://knowyourmeme.com>

Styleislam® <http://www.styleislam.com/>

Sveriges Unga Muslimer <http://ungamuslimer.se/>

The Nose on Your Face <http://www.funnyordie.com/thenoseonyourface>

Ummah Films <http://ummahfilms.blogspot.se>

Wikipedia <http://www.wikipedia.org/>

Youtube <https://www.youtube.com/>

Litteratur

Abu-Lughod, Lila 2013: *Do Muslim Women Need Saving?* Harvard: Harvard University Press.

Ahmed, Sara 2004a: *The Cultural Politics of Emotion*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Ahmed, Sara 2004b: Affective Economies. *Social Text*, 79, 22(2): 117-139. <http://instructors.dwrll.utexas.edu/davis/files/Ahmed--affective%20economies.pdf> [2014-07-04].

Ahmed, Sara 2010a: *The Promise of Happiness*. Durham and London: Duke University Press.

Ahmed, Sara 2010b: Feminist Killjoys (And Other Willful Subjects). *Scholar & Feminist Online*, 8(3): 1-8. http://sfonline.barnard.edu/polyphonic/ahmed_01.htm [2014-01-04].

- Ambjörnsson, Fanny 2004: *I en klass för sig. Genus, klass och sexualitet bland gymnasetjejer*. Stockholm: Ordfront.
- Andersson Biró, Diana 2012: (How) Can Muslims be Humorous? Visual Desecuritization Moves on Swedish Speaking Muslim Blogs. Paper for the National Conference on Peace and Conflict, Gothenburg University, June 4. http://www.gu.se/digitalAssets/1373/1373030_-how--can-muslim-humor-be-humorous.pdf [2014-07-04].
- Asad, Talal, Brown, Wendy, Butler, Judith and Mahmood, Saba 2009: *Is Critique Secular? Blasphemy, Injury, and Free Speech*. UC Berkeley: Townsend Center for the Humanities. <http://escholarship.org/uc/item/84q9c6ft> [2014-07-04].
- Berg, Magnus 1998: *Hudud. Ett resonemang om populärorientalismens bruksvärde och världsbild*. Stockholm: Carlsson.
- Behr, Barbro 2010: Gränslös och tydlig. Etnologisk kulturanalys i det 21:a århundradet. *Kulturella perspektiv*, 19(3): 18-29.
- Bracke, Sarah and Fadil, Nadia 2012: "Is the Headscarf Oppressive or Emancipatory?" Field Notes from the Multicultural Debate. *Religion and Gender* 2(1): 35-56.
- Branca, Paolo, De Poli, Barbara and Zanelli, Patrizia 2011: *Il sorriso della mezzaluna. Umo-rismo, ironia e satira nella cultura araba*. Roma: Carocci.
- Bäckman, Maria 2009: *Miljonsvennar. Omstridda platser och identiteter*. Göteborg, Stockholm: Makadam.
- Börzsei, Linda 2013: Makes a Meme Instead. A Concise History of Internet Memes. *New Media Studies Magazine*, no. 7. http://www.newmediastudies.nl/publications/ebook_no7.pdf [2014-07-04].
- Dawkins, Richard 1976: *The Selfish Gene*. New York: Oxford University Press.
- Dirawi, Gina 2012. Det här med religion. *Gina Dirawi* [blogg]. 8 augusti. <http://ginadirawi.se/2012/08/08/som-ni-haller-pa/> [2013-11-12].
- Dirawi, Gina 2010: Om Ana Ginas valblogg, <http://www.anagina-valet.se/om/> [2014-07-04].
- Engman, Jonas 1999. *Rituell process, tradition och media. Socialdemokratisk första maj i Stockholm*. Stockholm: Stockholms universitet.
- French, Patrick 2007: The Surprising Truth about Rage Boy, America's Hated Poster-Boy of Islamic Radicalism. *Mail Online*, November 11. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-492864/The-surprising-truth-Rage-Boy-Americas-hated-poster-boy-Islamic-radicalism.html> [2014-07-04].
- Gardell, Mattias 2010: *Islamofobi*. Stockholm: Leopard.
- Gilbert, Joanne R. 2004: *Performing Marginality. Humor, Gender, and Cultural Critique*. Detroit: Wayne State University Press.
- Gustafsson, Kristina 2004: *Muslimsk skola, svenska villkor. Konflikt, identitet och förhandling*. Umeå: Boréa.
- Hagen, Cecilia 2011: "Jag har blivit mordhotad". *Expressen*, 13 januari. <http://www.expressen.se/nyheter/jag-har-blivit-mordhotad/> [2014-07-04].

UNGA MUSLIMER OCH HUMOR SOM NORM

- Hansen, Lene 2011: Theorizing the Image for Security Studies. Visual Securitization and the Muhammad Cartoon Crisis. *European Journal of International Relations*, 17(1): 51-74.
- Heimerson, Staffan 2006: Finns det muslimer med skrattrynkor? *Aftonbladet*, 18 juni. <http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/staffanheimerson/article10764734.ab> [2014-07-04].
- Herding, Maruta 2013: *Inventing the Muslim Cool. Islamic Youth Culture in Western Europe*. Bielefeld: transcript Verlag.
- Hertzberg Johnsen, Birgit 1996: Humor i menneskelig samspill. I: Palmfelt, Ulf (red). *Humor och kultur*. NIF Publications 34. Åbo: Nordic Institute of Folklore.
- Hervik, Peter 2012: The Danish Muhammad Cartoon Conflict. *Current Themes in IMER Research*, 13. Malmö: Malmö Institute for Studies of Migration, Diversity and Welfare.
- Hübinette, Tobias & Tigervall, Katarina 2012: "Japaner, japaner, japaner..." Representationer av asiater i svensk samtidskultur. I: *Om nas och vihet i det samtida Sverige*. Hübinette, Tobias et al. (red.). Tumba: Mångkulturellt Centrum.
- Hübinette, Tobias & Lundström, Catrin 2011: Sweden after the Recent Election: The Double-Binding Power of Swedish Whiteness through the Mourning of Loss of "Old Sweden" and the Passing of "Good Sweden", *NORA*, 19(1): 42-52.
- Karlsson Minganti, Pia 2011: Challenging from Within. Youth Associations and Female Leadership in Swedish Mosques. In: *Women, Leadership and Mosques: Changes in Contemporary Islamic Authority*. Bano, Masooda and Kalmbach, Hilary (eds.). Leiden: Brill.
- Karlsson Minganti, Pia 2007: *Muslima: Islamisk väckelse och unga kvinnors förhandlingar om genus i det samtida Sverige*. Stockholm: Carlsson.
- Mamdani, Mahmood 2004: *Good Muslim, Bad Muslim. America, the Cold War and the Roots of Terror*. New York: Three Leaves Press, Doubleday.
- Michael, Jaclyn 2013: American Muslims stand up and speak out: Trajectories of humor in Muslim American stand-up comedy. *Contemporary Islam*, 7(2): 129-153.
- Morey, Peter and Yaqin, Amina 2011: *Framing Muslims: Stereotyping and Representation after 9/11*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Morreall, John 1999: *Comedy, Tragedy, and Religion*. Albany: State University of New York Press.
- Nüjen, Özz 2008: Klumpa inte ihop alla muslimer! *Expressen*, 2 mars. <http://www.expressen.se/debatt/klumpa-inte-ihop-alla-muslimer/> [2014-07-04].
- Omar, Mohamed 2007: Muslimska humor. *Uppsala Nya Tidning*, 6 juli. <http://www.unt.se/kultur/muslimsk-humor-439454.aspx> [2014-07-04].
- Palmfelt, Ulf & Ronström, Ove 2001: Etnisk humor – inget att skämta om. *Invandrare & Minoriteter*, 5: 11-16.
- Pfohman, Shannon & Fekete, Liz (red.) 2013: *Recycling Hatred. Racism(s) in Europe Today*. Bryssel: European Network Against Racism. Tillgänglig på http://cms.horus.be/files/99935/MediaArchive/publications/SymposiumReport_LR%20ofinal%20final.pdf [2014-07-04].
- Pripp, Oscar & Öhlander, Magnus 2008: *Fallet Nogger Black. Antirasismens gränser*. Stockholm: Agora.

- Proyer, René T. 2009: Breaking Ground in Cross-Cultural Research on the Fear of Being Laughed at (Gelotophobia). A Multi-National Study Involving 73 Countries. *Humor*, 22(1/2): 253-279.
- Runfors, Ann 2006: Fängslade frihet. Paradoxer och dilemman i den moderna frihetsvisionen. I Ekström, Simon och Gerholm, Lena (red.). *Orientalism i Sverige. Samtida möten och gränssnitt*. Lund: Studentlitteratur.
- Runnymede Trust 1997: *Islamophobia. A Challenge for Us All*. London: Runnymede Trust.
- Said, Edward 2001: The Clash of Ignorance. *The Nation*, 22 oktober. <http://www.thenation.com/article/clash-ignorance?page=0,0> [2014-07-04].
- Said, Edward 1978: *Orientalism. Western Conceptions of the Orient*. London: Routledge & Kegan Paul.
- Stokke, Christian 2012: *A Multicultural Society in the Making. How Norwegian Muslims Challenge a White Nation*. Trondheim: Norwegian University of Science and Technology.
- SUM, Sveriges Unga Muslimer 2014: Om oss. http://ungamuslimer.se/?page_id=554 [2014-07-04].
- Swahn, Jan-Öjvind 1986: *Grötrim: på skämt och allvar*. Höganäs: Wiken.
- Zackariasson, Maria 2012: Gamla förbud eller levande värderingar? Attityder till alkohol och sex hos ungdomar i frikyrkan. I: *Religion som resurs? Existentiella frågor och värderingar i unga svenskars liv*. Lövheim, Mia och Bromander, Jonas (red.). Skellefteå: Artos & Norma.